

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG POLITIDEPARTEMENT

St.prp. nr. 87

(2000-2001)

Billighetserstatninger av statskassen

*Tilråding fra Justis- og politidepartementet av 18. mai 2001,
godkjent i statsråd samme dag.*

1 Billighetserstatningsordningen generelt - retningslinjer og organisering

I retningslinjene for behandling av billighetserstatningssaker som ble vedtatt av Stortinget 26. oktober 1999 og trådte i kraft 20. november 1999, ble klageretten opphevet for vedtak fattet av Billighetserstatningsutvalget etter retningslinjenes ikrafttreden.

Klagene som fremmes i denne proposisjonen ble fremsatt for Justisdepartementet før 20. november 1999.

Departementet har tatt sikte på at dette skal være den siste proposisjonen som fremmes. Ut over de klagesakene som fremmes i denne proposisjonen gjenstår det, så langt Justisdepartementet kjenner til, bare en ubehandlet klagesak. Denne beror i Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet i påvente av ytterligere dokumentasjon.

2 Billighetserstatningsutvalgets arbeid

Etter redegjørelsen for Billighetserstatningsutvalgets arbeid inntatt i St.prp. nr 35 (2000-2001), har billighetserstatningsutvalget hatt 3 møter og behandlet til sammen 257 saker. Det er innvilget billighetserstatning i 170 av disse sakene med til sammen kr 16 845 000,-. Erstatningsutbetalingene i de enkelte sakene ligger mellom kr 30 000,- og kr 200 000,-.

Utskrift av Billighetserstatningsutvalgets vedtak og dokumentene i klagesakene følger vedlagt som uttrykt vedlegg.

3 Klagesaker

Sak nr 1

NN, født 1934, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1941 til 1948.

Søkeren anfører å ha fått to års skolegang under krigen som følge av at X skole var stengt. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la dette til grunn, og han ble således ansett å ha tapt 5 års skolegang. Det ble vist til at det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Søkeren hadde uansett ikke kommet verre ut enn andre i samme situasjon. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

I klagen anføres det at befolkningen i Finnmark, og særlig samene, ble svært hardt rammet av krigen. Videre vises det til den harde fornorskningspolitikken som ble ført og som fikk som konsekvens at søkeren ikke fullførte ordinær skolegang. Arbeidet med gjenreisningen og hardt kroppslig arbeid gjorde at han ble uføretrygdet i 1978. Det henstilles til Stortinget om å ta et oppgjør med fortiden.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at etter fast praksis danner verken krigen eller fornorskningspolitikken grunnlag for billighetserstatning, og opprettholder derfor sin tidligere tilråding.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 2

NN, født 1931, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1938 til våren 1945. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har vært uten skoletilbud i inntil 3 år i den perioden han var i opplæringspliktig alder. Det ble vist til at det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning, og at det opplæringstilbudet han fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført

det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Det anføres at fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 3

NN, født 1935, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1942 til våren 1949. Hun var finsk/kvensk talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 3 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 4

NN, født 1935, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1942 til våren 1949. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk og dansk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 2 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 5

NN, født 1931, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1938 til våren 1945. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 21/2 to års skolegang som følge av krigen. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning, og at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 6

NN, født 1935, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1942 til våren 1949. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 2 års skolegang, men likevel har avgangsvitnemål fra både folkeskolen og framhaldsskolen. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 7

NN, født 1928, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1935 til våren 1942. Søker anfører at han på grunn av sykdom ikke begynte på skolen før i 1939. Det er videre anført at han ikke lærte å lese eller skrive norsk på skolen. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker hadde tapt ca. 41/2 års skolegang, hvorav ett år som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 8

NN, født 1933, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1940 til våren 1947. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 3 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vur-

deres ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 9

NN, født 1938, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1938 til våren 1945.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har vært uten skoletilbud i inntil 2 år som følge av krigen. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det ble vist til at foreliggende opplysninger ikke tyder på at søker har kommet vesentlig verre ut enn andre i samme situasjon. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant således ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidli-

gere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 10

NN, født 1933, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1940 til våren 1947. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 11/2 års skolegang. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 11

NN, født 1931, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1938 til 1945. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 41/2 års skolegang som følge av krigen og ytterligere to år ved ikke å benytte skoletilbudet som ble gitt fra 1938 til 1940. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir

grunnlag for billighetserstatning. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 12

NN, født 1932, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1939 til 1946.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 3 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det ble videre vist til at søker ikke synes å ha kommet vesentlig verre ut enn andre i samme situasjon. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant således ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 13

NN, født 1932, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1939 til 1946.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker kan ha tapt inntil 51/2 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det ble vist til at søker ikke synes å ha kommet vesentlig verre ut enn andre i samme situasjon. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant således ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 14

NN, født 1933, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1940 til 1947. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 6 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 15

NN, født 1930, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1937 til 1944. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 5 års skolegang. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet påpekte imidlertid at det var skoletilbud i X, der søker var hjemmehørende, i rundt tre år under krigen. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidli-

gere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 16

NN, født 1931, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1938 til 1945. Han var samisk talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 5 år som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 17

NN, født 1930, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1937 til 1944. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker manglet skoletilbud i minst 1 år som følge av krigen, og at han rent faktisk kan ha tapt ytterligere skolegang som følge av krigssituasjonen. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vur-

deres ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 18

NN, født 1925, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1932 til våren 1939. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har hatt skoletilbud hele den periode hun var i opplæringspliktig alder. Det ble videre vist til at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell

behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 19

NN, født 1934, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1941 til 1948. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at det tap av skolegang søker har lidt synes å skyldes 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 20

NN, født 1933, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1940 til 1947. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 4 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir

grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 21

NN, født 1936, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av krigen og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1943 til våren 1950. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt ett års skolegang som følge av krigen. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral

rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 22

NN, født 1930, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1937 til 1944. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til at det var skoletilbud der søker var hjemmehørende i hele hennes opplæringspliktige alder. Det ble lagt til grunn at søker kan ha tapt inntil 61/2 års skolegang, hvorav inntil fire skoleår som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 23

NN, født 1929, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1936 til våren 1943. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker hadde skoletilbud da han var i opplæringspliktig alder og at han derfor ikke har tapt skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det ble vist til at det opplæringsstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 24

NN, født 1932, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1939 til våren 1946.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker kan ha tapt rundt 3 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det ble videre vist til at søker ikke synes å ha kommet vesentlig verre ut enn andre i samme situasjon. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant således ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 25

NN, født 1930, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1937 til våren 1944. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker manglet skoletilbud, som følge av 2. verdenskrig, i drøyt ett år i den perioden han var i skolepliktig alder. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 26

NN, født 1934, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1941 til 1948. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til at det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 27

NN, født 1934, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1941 til 1948. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker hadde tapt inntil 4 års skolegang. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon. Billighetserstatningsutvalget uttalte at Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet uttalelse om at søker hadde tapt fire års skolegang, var misvisende idet søkeren hadde et reelt undervisningstilbud på to år under krigen, og ikke har benyttet etterskoleringsstilbudet etter krigen. Billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført

det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 28

NN, født 1930, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1937 til 1944. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 5 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 29

NN, født 1926, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1933 til våren 1940. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at det var skoletilbud i hele den perioden søker var i opplæringspliktig alder. Det ble vist til at søker gikk på skolen i 5 år frem til 1940, og at hans tap av skolegang ikke kan skyldes 2. verdenskrig. Det ble videre vist til at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 30

NN, født 1935, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1942 til 1949. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 2 års skolegang og at dette synes å skyldes 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 31

NN, født 1929, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang på bakgrunn av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1936 til 1943. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil fire års skolegang, hvorav inntil 3 år som følge av krigen. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidli-

gere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 32

NN, født 1933, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1940 til 1947. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 41/2 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 33

NN, født 1934, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1941 til 1984. Han var finsk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 5 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vur-

deres ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 34

NN, født 1929, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1936 til 1943. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 4 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral

rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 35

NN, født 1929, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1936 til 1943. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker kan ha tapt inntil 3 år som følge av krigen. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 36

NN, født 1932, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1939 til 1946. Hun var internatelev i X.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker fikk avbrutt sin skolegang av krigen og gikk 1 år på skolen i 1939/1940. Søker har videre gått på skole i 1945/1946. Det ble vist til at det følger av lang og fast praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at feilaktige opplysninger er lagt til grunn for vurderingen av hennes søknad og at hun fikk mindre skolegang enn det som er blitt lagt til grunn. Hun møtte til skolestart høsten 1939, men fikk beskjed om at en annen pike skulle få hennes plass. Hun skulle derfor begynne på skolen neste høst. Da brøt krigen ut og hun fikk ikke begynt på skolen. Det anføres videre at søker ikke har vært internatelev. Hun hevder å ha vært 45 dager på skolen i løpet av 1945/1946 og ikke et helt år som er lagt til grunn etter opplysninger fra X skolekontor. Hun anfører at hun aldri ble gjort kjent med at det var skoletilbud under krigen.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet bemerker at det ikke gis billighetserstatning på grunn av mangler som skyldes krigstilstand. Ankeskrivet inneholder ikke informasjon som skulle tilsi at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 37

NN, født 1931, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1938 til 1945. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 4 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det ble vist til at det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning, og at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig

fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 38

NN, født 1932, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1939 til 1946. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt ca. 5 års skolegang. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 39

NN, født 1930, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av krigen og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1937 til våren 1944.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til at det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 40

NN, født 1926, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1933 til våren 1940. Søker er samisk-talende.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker ikke kan ha tapt skolegang som følge av krigen eller manglende skoletilbud. Det ble vist til at søker ikke synes å ha kommet vesentlig verre ut enn andre i samme situasjon, og Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant derfor ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 41

NN, født 1931, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1938 til våren 1945. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 6 skoleår, hvorav to skoleår som følge av krigen. Det ble påpekt at det var skoletilbud der søker var hjemmehørende i tre år før evakueringen. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 42

NN, født 1931, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av krigen samt fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1938 til våren 1945. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 2 års skolegang på grunn av krigen. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 43

NN, født 1934, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1941 til våren 1948.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har vært uten skoletilbud i inntil 11/2 år. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det ble videre vist til at det ikke foreligger opplysninger som tyder på at søkeren har kommet vesentlig verre ut enn andre i samme situasjon. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant derfor ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral

rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 44

NN, født 1932, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1939 til våren 1946.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker kan ha manglet skoletilbud i 1 år. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 45

NN, født 1929, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1936 til 1943. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 61/2 års skolegang, hvorav inntil 21/2 år på grunn av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornors-

kningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 46

NN, født 1936, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1943 til våren 1950. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker søker har tapt 1 års skolegang som følge av krigen. Det ble påpekt at det på dette tidspunkt var skoletilbud der søker var hjemmehørende. Det ble videre vist til at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 47

NN, født 1937, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1944 til våren 1951.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 1/2 skoleår som følge av krigen, samt tre års skolegang som følge av sykdom. Det ble uttalt at Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet ikke kunne se at søkeren hadde kommet vesentlig verre ut enn andre i samme situasjon, og billighetserstatning ble derfor ikke anbefalt.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 48

NN, født 1927, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1934 til våren 1941. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt deler av 1 skoleår som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forsknings-

departementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 49

NN, født 1929, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1936 til våren 1943. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker ikke kan ha tapt skolegang som følge av krigen idet det var skoletilbud der søker var hjemmehørende i hele den perioden søker var i opplæringspliktig alder. Det ble videre vist til at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidli-

gere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 50

NN, født 1926, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1933 til våren 1940. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker hadde skoletilbud i hele den perioden hun var i opplæringspliktig alder. Det ble videre vist til at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 51

NN, født 1928, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1935 til våren 1942. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker kan ha tapt 1 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra

Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 52

NN, født 1937, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1944 til våren 1951. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har gått på skole i minst 6 år, og at hun derfor ikke har tapt vesentlig skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det ble videre vist til at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell

behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 53

NN, født 1937, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1944 til våren 1951. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har gått på skole i 7 år. Det ble vist til det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 54

NN, født 1937, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1944 til våren 1951. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har fått den undervisning hun hadde krav på. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og fors-

kningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 55

NN, født 1937, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1944 til våren 1951. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker ikke kan ha tapt skolegang som følge av krigen. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidli-

gere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 56

NN, født 1927, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søkerens hjemsted lå slik til at det var vanskelig for ham å komme til skolen om høsten og våren. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1934 til våren 1941.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet uttalte at det var fullt skoletilbud der søker var hjemmehørende i hele den perioden søker var i opplæringspliktig alder. Det ble videre vist til at det etter dagjeldende lovgivning ikke var noen plikt for skolen til å tilrettelegge spesialundervisning. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 57

NN, født 1938, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1945 til våren 1955. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker kan ha tapt inntil 1 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forsknings-

departementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 58

NN, født 1936, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang på grunn av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1943 til våren 1950. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har gått på skole i 7 år. Det ble vist til at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidli-

gere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 59

NN, født 1928, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1935 til våren 1942. Hennes morsmål var kvænsk/finsk, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 3 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det ble vist til at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 60

NN, født 1936, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1943 til våren 1950. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har fått inntil 6 års skolegang. Det ble vist til at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og fors-

kningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 61

NN, født 1936, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1943 til våren 1950. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 1 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det ble vist til at det opplæringstilbudet hun fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen vises det til at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidli-

gere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 62

NN, født 1937, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1944 til våren 1951.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har fått 7 års skolegang. Det ble vist til at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 63

NN, født 1940, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1947 til våren 1954. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 1 års skolegang. Det ble vist til at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 64

NN, født 1936, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1943 til våren 1950. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har fått den skolegangen hun hadde krav på. Det ble videre vist til at det opplæringsstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 65

NN, født 1926, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1933 til våren 1940. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk, og han hadde derfor liten utbytte av undervisningen.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har hatt skoletilbud i hele den perioden han var i opplæringspliktig alder. Det ble vist til at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre og eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 66

NN, født 1929, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1936 til våren 1943. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har vært uten skoletilbud i 11/2 år mens han var i opplæringspliktig alder. Det ble vist til at det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste videre til at det ikke foreligger opplysninger som tilsier at søker har kommet vesentlig verre ut enn andre i samme situasjon, og fant således ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 67

NN, født 1928, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1935 til våren 1942. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 4 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det ble vist til at det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning, og at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidli-

gere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 68

NN, født 1937, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1944 til 1951. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker knapt har tapt 1 års skolegang. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 69

NN, født 1934, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1941 til 1948. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt ca. 3 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de

praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 70

NN, født 1930, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1937 til 1944.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker kan ha tapt inntil 61/2 års skolegang, hvorav inntil 31/2 år på grunn av krigen, og at søkerens eventuelle tap av skolegang før krigen ikke kan skyldes manglende skoletilbud. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidli-

gere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 71

NN, født 1936, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1943 til våren 1950. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet uttalte at det var ubestridt at søker faktisk har fått undervisning i 6 år. Det ble vist til at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 72

NN, født 1923, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1930 til 1937. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 3 års skolegang, men at dette ikke skyldes manglende tilbud. Det ble vist til at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstat-

ningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 73

NN, født 1934, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1941 til 1948. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt rundt 3 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell

behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 74

NN, født 1930, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1937 til 1944. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt rundt 1 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 75

NN, født 1931, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1938 til 1945.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 4 års skolegang som følge av krigen. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det ble videre vist til at søker ikke synes å ha kommet vesentlig verre ut enn andre i samme situasjon. Kirke-, utdan-

nings- og forskningsdepartementet fant således ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 76

NN, født 1934, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1941 til 1948. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 3 års skolegang som følge av krigen. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell

behandling. At ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 77

NN, født 1929, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1936 til 1943.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 31/2 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 78

NN, født 1930, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1937 til 1944. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 5 års skolegang, hvorav 4 skoleår som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og fors-

kningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 79

NN, født 1931, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1938 til 1945. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker kan ha tapt inntil 4 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell

behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 80

NN, født 1934, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1941 til 1948. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker kan ha tapt inntil 31/2 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 81

NN, født 1934, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1941 til 1948. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker kan ha tapt inntil 4 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir

grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 82

NN, født 1937, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1944 til våren 1951. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har 7 års skolegang og derfor har fullført grunnskolen. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 83

NN, født 1936, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1943 til våren 1950. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 2 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 84

NN, født 1927, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1934 til våren 1941. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søkers eventuelle tap av skolegang ikke skyldes krig eller gjenreisning. Det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 85

NN, født 1932, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1939 til 1946. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker kan ha tapt inntil 6 års skolegang som følge av krigen. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet hun fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle

opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 86

NN, født 1934, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1941 til 1948. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 4 års skolegang. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet hun fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at ankeskrivet ikke inneholder nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 87

NN, født 1934, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1941 til 1948.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 2 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i

Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet han fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 88

NN, født 1936, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1943 til våren 1950. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker fikk skolegang i minst 5 år til sammen. Det ble vist til at svært mange skoler, særlig i de større byene og i krigssonene, ble holdt stengt fra krigsutbruddet og ut skoleåret, og at det også senere i krigsårene stadig var skoler som måtte stenge i kortere eller lengre perioder. Det ble videre vist til at det opplæringstilbudet søkeren fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig

fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 89

NN, født 10.04.27, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1934 til 1941. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker kan ha tapt et 1/2 skoleår som følge av krigen. Det finnes ingen dokumentasjon på søkers faktiske skolegang, men hun anfører selv å ha gått på skole i 4 år fra 1936 til 1940. Søker anfører videre fornorskingspolitikken som grunnlag for sin søknad. Det undervisningstilbudet hun fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskingspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskingspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskingspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre og eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet kan ikke se at ankeskrivet inneholder saksopplysninger om søkers skolegang som ikke forelå og ble kommentert i forbindelse med den opprinnelige søknaden. Til den avsluttende påstand om at Stortinget må være moralsk forpliktet til å rette opp den urett som har funnet sted overfor enkelte samer pga. den harde fornorskingspolitikken, vises det til Sttingsvedtaket om å etablere «et eget fond som en kollektiv erstatning for de skadene og den urett fornorskingspolitikken har påført det samiske folk».

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor sin tidligere tilråding.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 90

NN, født 1936, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1943 til våren 1950. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har hatt skoletilbud i 7 år før hun gikk framhaldsskolen, og at hun har fått undervisning, inkludert framhaldsskole, i 6 år. Det ble videre vist til at det opplæringstilbudet hun fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 91

NN, født 1926, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1933 til våren 1940. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker gikk på skole i 6 år. Det opplæringstilbudet han fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført

det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 92

NN, født 1938, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1945 til 1952. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker ikke har tapt vesentlig skolegang. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet hun fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen vises det til tidligere anførsler.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet peker på at det at undervisningen foregikk på norsk, var en bevisst og begrunnet politikk med et positivt siktemål. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet kan ikke se at søker er kommet spesielt uheldig ut i forhold til andre i samme situasjon, og opprettholder sin tidligere tilråding.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 93

NN, født 1933, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1940 til 1947. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 2 års skolegang. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstat-

ning. Det opplæringstilbudet hun fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at vedtaket i saken var basert på feil grunnlag og at søker bare har fått 31/2 års skolegang. For øvrig vises det til tidligere anførsler.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at dersom søker har fått mindre skolegang enn antatt, er bakgrunnen for dette krigstilstanden og danner ikke grunnlag for billighetserstatning. Det vises også til at det at undervisningen foregikk på norsk var en bevisst og begrunnet politikk med et positivt siktemål. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet kan ikke se at søker er kommet spesielt uheldig ut i forhold til andre i samme situasjon, og opprettholder sin tidligere vurdering.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 94

NN, født 1933, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Han var i opplæringspliktig alder fra 1940 til 1947. Han var samisk-talende, og idet undervisningen foregikk på norsk, hadde han liten utbytte av denne.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker kan ha tapt 4 års skolegang som følge av krigen. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet han fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det i hovedsak at mangelfull utdanning har ødelagt hans selvfølelse og verdighet og at staten burde ha hjulpet ham i løpet av den tiden han var ung.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet uttaler at fornorskningspolitikken var en bevisst og begrunnet politikk med et positivt siktemål. Det kan ikke sees at søker har kommet spesielt uheldig ut i forhold til andre i samme situasjon. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet finner således ikke grunnlag for å endre den opprinnelige tilråding i saken.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 95

NN, født 1918, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge fornorskningspolitikken. Familiens fattigdom gjorde det dessuten nødvendig for ham å ta del i arbeidet med å forsørge familien. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1925 til 1932. Han var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til at protokoller fra skole X bare kan dokumentere at søkeren gikk på skole 14 uker i 1932, og at det ikke foreligger andre opplysninger om hans skolegang. Det ble vist til at det opplæringstilbudet han fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen vises det til tidligere anførsler.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at ankeskrivet ikke inneholder nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 96

NN, født 1936, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1943 til 1950. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har hatt skoletilbud i 61/2 år. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Det opplæringstilbudet hun fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Søker har vært i arbeid siden hun sluttet på skolen og synes ikke å ha kommet verre ut enn andre i samme situasjon. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at skolehuset var okkupert da hun skulle begynne sin skolegang høsten 1944, og at hun dermed ikke fikk startet skolegangen.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at det ikke gis billighetserstatning på grunn av mangler som skyldes krigstilstand. Departementet kan ikke se at ankeskrivet inneholder nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 97

NN, født 1933, har søkt om billighetserstatning på grunn av tapt skolegang som følge av krigen. Søker anførte videre at som samisktalende fikk hun et mangelfull undervisningstilbud som følge av fornorskingspolitikken.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet uttalte at søker var i opplæringspliktig alder fra 1940 til 1947. Det ble lagt til grunn at hun kan ha tapt inntil 11/2 år skolegang som følge av krigen. Videre uttalte departementet at undervisningstilbudet hun fikk måtte vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskingspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den. Det forelå ikke opplysninger som tydet på at søker har kommet verre ut enn andre i tilsvarende situasjon. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til at det etter fast praksis ikke innvilges billighetserstatning for forhold som skyldes krigen eller tidligere tiders fornorskingspolitikk. Billighetserstatning ble ikke anbefalt.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til denne vurderingen og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at opplysningene om søkers skolegang fra skoleprotokollene er uriktig. Søker antar at opplysningene gjelder en annen person med samme navn, og anfører at hun totalt kun har hatt 13 ukers skolegang.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet bemerker at skolene der søker var hjemmehørende var i drift frem til evakueringen høsten 1944 samt at det ikke gis billighetserstatning på grunn av mangler som skyldes krigstilstand. Departementet påpeker ellers at klagen ikke inneholder opplysninger som tilsier en endret tilråding.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 98

NN, født 1934, har søkt om billighetserstatning på grunn av mangelfull skolegang på grunn av krigen. Søker anførte videre at hun fikk lite utbytte av undervisningen fordi den foregikk på norsk, mens hun selv var samisktalende.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til at søker var i opplæringspliktig alder fra 1941 til 1948. Hun var elev ved internatskole i X. Hun anførte selv at hun hadde skolegang i 31/2 år fra 1943 til 1949. Hun hadde også skoletilbud fra 1941 til 1943. Departementet utelukket ikke at forhold som skyldes krigen gjorde at søker ikke kunne benytte seg av dette tilbudet. Videre viste departementet til at søkers opplæringstilbud måtte vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskingspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den. Det forelå ikke opplysninger som tydet på at hun var kommet verre ut enn andre i tilsvarende situasjon. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til at det etter fast praksis ikke innvilges billighetserstatning for forhold som skyldes krigen eller tidligere tiders fornorskingspolitikk. Billighetserstatning ble ikke anbefalt.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til denne vurderingen og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det i hovedsak at fornorskningspolitikken har medført store negative konsekvenser for hennes liv. Uansett om krigen hadde kommet ville hun således fått mangelfull skolegang. Det fremholdes at staten må ta konsekvensene av fornorskningspolitikken og det vises til statsminister Bondeviks anbefaling 29 september 1999 til om at den urett som har funnet sted overfor enkeltsamer på grunn av fornorskningspolitikken rettes opp.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet kan ikke se at klagen inneholder opplysninger som ikke er kommentert i forbindelse med behandlingen av søknaden. Departementet viser videre til Innst. S nr 220 (1999-200) hvoretter Stortinget bevilget 75. mill kroner til et fond som en kollektivt erstatning for de skadene og den urett fornorskningspolitikken har påført det samiske folk. Departementet opprettholder sin tilråding.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 99

NN, født 1936, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av forfrysning på bena og på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1943 til våren 1950. Hun var samisk-talende, men undervisningen ble holdt på norsk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 2 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det ble vist til at det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning, og at det opplæringstilbudet hun fikk må vurderes ut fra datidens allmenne intensjon med fornorskningspolitikken og de praktisk-pedagogiske konsekvenser som ble trukket av den, jf. praksis fra Stortinget og Billighetserstatningsutvalget. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Statens helsetilsyn uttalte at søkers forfrysningsskade ikke var dokumentert, men at hun har hudsykdommen psoriasis samt leddaffeksjon og at begge disse lidelsene kan forklare smertefornemmelser i føttene. Det ble videre påpekt at så lenge søker ikke hadde vært i kontakt med helsevesenet om skaden i forbindelse med forfrysningen eller senere, falt dette utenfor Helsetilsynets forvaltningsområde. Billighetserstatning ble ikke anbefalt.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til faginstansenes vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at staten bør påta seg ansvar for tidligere tiders urett overfor det samiske folk. Fornorskningspolitikken har satt dype spor og påført det samiske folk store lidelser. Denne politikken verken kan eller bør forsvares i ettertid. Fornorskningspolitikken satte samene i en særstilling, særlig fordi politikken var rettet mot et helt folk. Målet var at det samiske folk skulle opphøre å eksistere. Undertrykkelsen av det samiske folk har spilt en sentral rolle i utviklingen av de folkerettslige regler for beskyttelse av urfolk og minoriteter.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at anken ikke har en individuell begrunnelse og at det derfor er vanskelig å gi den en individuell behandling. Ankeskrivet inneholder ikke nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 100

NN, født 1934, har søkt om billighetserstatning for tapt skolegang som følge av krigen.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til at søker var i skolepliktig alder fra 1939 til 1946. Det forelå ikke dokumentasjon på søkers skolegang. Av hennes egne opplysninger fremgikk det at hun hadde til sammen 21/2 år skolegang, men at hun hadde mistet 41/2 år skolegang som følge av at tyskerne rekvirerte skoler i X kommune. Det forelå ikke opplysninger som tydet på at søker var kommet verre ut enn andre i samme situasjon. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til at det generelt ikke innvilges billighetserstatning for tapt skolegang som følge av krigen, og billighetserstatning ble ikke anbefalt.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til denne vurderingen og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at manglende dokumentasjon ikke kan lastes søker, og at kravet om at man må ha kommet verre ut enn andre i samme situasjon er urimelig. Videre anføres det at søkers manglende norsk kunnskaper ville vært avhjulpet med fullverdig skolegang etter datidens regler.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til praksis i tilsvarende saker og kan ikke se at søker har kommet verre ut enn andre som mistet skolegang som følge av krigen. Departementet opprettholder sin tilråding.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 101

NN, født 1931, har søkt om billighetserstatning på grunn av tapt skolegang under annen verdenskrig, og for å ha fått psykiske lidelser som følge av krigen generelt og arrestasjonen av faren spesielt.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet anførte at søker var i opplæringspliktig alder fra 1938 og til 1945. Det fantes ikke dokumentasjon som kan bekrefte søkers skolegang. Hun oppga selv å ha gått på skole i til sammen 4 år. Søker var i arbeid frem til hun på 80-tallet ble uføretrygdet. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til at det ikke forelå opplysninger om at hun var kommet vesentlig dårligere ut enn andre i samme situasjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

Justisdepartementet og Billighetserstatning sluttet seg til denne vurderingen. Billighetserstatningsutvalget tilføyde at lidelser søker ble påført ved arrestasjonen av faren under krigen heller ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen fastholder søker at hun burde få billighetserstatning for tapt skolegang.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at det generelt ikke ytes billighetserstatning for forhold som skyldes krigstilstand, og opprettholder sin tilråding.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 102

NN, født 1932, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig. Søker var i opplæringspliktig alder fra 1939 til 1946.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til at det var skoletilbud i X kommune frem til høsten 1944. Videre gikk søkeren på X skole i halvannet år etter dette. Han har således hatt skoletilbud i 7 år. Det ble vist til at det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Søkeren hadde uansett ikke kommet verre ut en andre i samme situasjon. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at søkeren kun har hatt 41/2 år skolegang, og at det var svært vanskelig med båtskyss til skolen slik at fraværet ble høyt. Dette skyldtes både at tyskerne rekvirerte alle større båter og at de minela fjorden. I tillegg vises det til at søker var huleboer i 1944 og 1945 som følge av den brente jords taktikk.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at det generelt ikke kan tilrås at søkeren innvilges billighetserstatning som følge av forhold som skyldes krigstilstand.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 103

NN, født 1933, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av krigen. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1940 til våren 1947.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt 2 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det ble vist til at det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen vises det til tidligere anførsler.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at ankeskrivet ikke inneholder nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 104

NN, født 1931, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av 2. verdenskrig og fornorskningspolitikken. Hun var i opplæringspliktig alder fra 1938 til 1945.

Søker anfører at hun tapte 2 års skolegang under krigen. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant det dokumentert at søker gikk 4. klasse i 1946 og at hun hadde gått 1.-3. klasse før og under krigen. Det ble vist til at det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Søker har uansett ikke kommet verre ut enn andre i samme situasjon.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at søker gikk noe av 4. klasse våren 1945. Foreldrene forsøkte å få barna på skole etter dette, men det var ikke noe tilbud. Hun og hennes jevnaldrende måtte derfor ut i arbeidslivet. Det har medført at hun er utslitt og har mange fysiske problemer. Det anføres videre til at det er urettferdig at andre grupper får erstatning, men ikke samene.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at ankeskrivet ikke inneholder nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 105

NN, født 1930, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang som følge av krigen. Søker var i opplæringspliktig alder fra høsten 1937 til våren 1944.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at søker har tapt inntil 41/2 års skolegang som følge av 2. verdenskrig. Det følger av praksis i Billighetserstatningsutvalget at tap av skolegang som følge av krigen ikke gir grunnlag for billighetserstatning. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det i hovedsak at staten må ta konsekvensene av fornorskningspolitikken og de praktiske konsekvensene som ble trukket av denne politikken.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at ankeskrivet ikke inneholder nye opplysninger som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 106

NN, født 1962, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang. Søker har i det vesentlige gått på utenlandsk skole. Søker anførte at forholdene ble lagt dårlig til rette for henne det året hun gikk på norsk skole, og at spørsmål om ekstraundervisning ble avvist av økonomiske årsaker. Av denne grunn fikk hun problemer med å følge med da hun begynte på videregående skole.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet uttalte at det at søker ofte byttet skole, har vært en urolig tid for henne som har påvirket læresituasjonen. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet uttalte at det ikke er dokumentert at undervisningen søker fikk i 9. klasse ikke var god nok, og at selv om denne kunne ha vært bedre kan ikke dette tillegges så stor vekt at det berettiger til billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anfører søker i hovedsak at hun hadde store problemer i alle fag som følge av at hun ikke var i stand til å skrive norsk, og at hun omtrent ikke fikk hjelp med dette. Hun viser til grunnskolelovens 13 jf. §§ 7 og 8. Det er fastslått i rettspraksis at bestemmelsene må forstås slik at elever med særlig opplæringsbehov har rett til spesialundervisning, slik at skolen ikke kan begrunne et avslag med å vise til skolens dårlige økonomi.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til det er ikke dokumentert at skolen avsto anmodningen om ekstra undervisning av økonomiske eller andre grunner. Skolen kom etter en vurdering av søkers evner og mulighet til at hjelpeundervisning ikke var nødvendig, og at en satset på å bruke engelsktimene, som søker var fritatt for, til undervisning/trening i norsk. Hennes karakterer gir en indikasjon på at hennes skriftlige norskkunnskaper lå på et gjennomsnittlig nivå. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder etter dette sin tidligere tilråding i saken.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 107

NN, født 1944, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av feilplassering ved spesialskole og at han i løpet av skolegangen ved x spesialskole var utsatt for grove fysiske avstraffelser.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant det vanskelig å støtte søkers kritikk av opptaket ved x skole. Departementet fant det godtgjort at søker falt innenfor spesialskolens arbeidsområde. Slik situasjonen var, fant departementet at plasseringen ved x skole var forsvarlig og sannsynligvis den

eneste mulige. Vedrørende søkers klage over fysiske avstraffelser m.m., fant departementet ikke grunnlag for å ta stilling til dette, men viste til Sivilombudsmannens gransking og hans rapport av 6. juli 1967. Sivilombudsmannen uttaler på side 18 at «Når det gjelder x skole kom det ikke frem noe som gir holdepunkter for at barna i dag skulle være utsatt for korporlig straff eller andre overgrep, eller annen mishandling av noen art». Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen fastholdes at søker var feilplassert ved spesialscole. Han anfører at forholdene ved skolen var preget av fysisk mishandling, underernæring, manglende helsetilsyn og at elever som straff ble lagt i reimer i mørkerom. Det hevdes at skolens styrer ble tiltalt og straffet pga underslag fra elevkonti. Videre begrunnes klagen med at søker ikke fikk ivaretatt sin rett og plikt til opplæring ved de statlige framhalds- og yrkesskoler, jf spesialscoleloven § 12-2.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at ankeskrivet ikke inneholder ny faktainformasjon knyttet til det aktuelle tidsrom som tilsier at tidligere tilråding bør endres. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder derfor denne.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 108

NN, født 1961, har søkt om billighetserstatning fordi han mente han ikke hadde oppnådd slike lese og skriveferdigheter som han burde hatt etter endt skolegang. Søker mente at plasseringen av ham i spesialscole har medvirket til hans skrive og lesevansker. Videre mente han at plasseringen på skoleinstitusjonen har medvirket til å skape den angst han sliter med i dag. Han anførte også at han følte seg «stemplett» ved å være elev ved en spesialscole.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til at søker etter endt 1. klasse ble overført til X barne- og ungdomsscole, som var en interkommunal spesialscole for elever med læreversker. Overføringen ble foretatt etter observasjon ved X skolepsykologkontor. Det forelå ikke dokumentasjon om grunnlaget for overføringen til spesialscoleen eller om undervisningen han fikk der. Psykolog- og logopedundersøkelser foretatt i 1997 viste imidlertid tegn på spesifikke lese- og skriveversker/dysleksi. X spesialscole hadde lærere med utdannelse i spesialpedagogikk, og skolens personale samarbeidet tett med pedagogisk-psykologisk tjeneste i elevenes hjemkommuner. Etter Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets oppfatning var det all grunn til å tro at søker fikk den lese- og skriveundervisning som var adekvat for ham og billighetserstatning ble ikke anbefalt.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til denne vurderingen og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at vedtaket bygger på en feil fremstilling av faktiske forhold idet søkers inntrykk var at skolens spesialpedagogiske personell i

hovedsak var opptatt av elevenes betydelige atferdsvansker slik at tilrettelagt undervisning i liten grad fant sted.

Kirke-, utdanning- og forskningsdepartementet viser til at det ofte er en sammenheng mellom lærevansker og atferdsvansker, og at det fantes elever med atferdsvansker den gang søker var elev ved skolen. Det påpekes imidlertid at perioden søker var elev var uten påfallende mye atferdsproblematikk. Det avvises derfor at adferdsproblematikken gikk utover det spesialpedagogiske tilbudet. Kirke-, utdanning- og forskningsdepartementet opprettholder sin tidligere tilråding.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 109

NN, født 1974, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang og forsømmelse av omsorgsansvar.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til at søker har hatt store lærevansker som synes å ha mer spesielle grunner, uten at man har klart å stille bestemte diagnoser eller finne klare årsaksforhold. Fra han var liten og frem til han avsluttet sin obligatoriske skolegang 16 år gammel, har han vært tatt hånd om av skole- og helsepersonell. Denne omsorg synes å ha vært større og mer intens enn en vanligvis kan forvente. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet anbefalte ikke billighetserstatning.

Barne- og familiedepartementet viste til at det ble ansett for dokumentert at søker har hatt store lærevanskeligheter. Likevel fant departementet at søker trolig bedre hadde kunnet nyttiggjøre seg sine evner dersom barnevernet hadde plassert søker i et trygt og stabilt fosterhjem. Det ble anbefalt en billighetserstatning på kr 60 000,-.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til tidligere instansers vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble tilkjent med kr 60 000,-.

I klagen klages det over den del av søknaden som gjelder mangelfull skolegang. Det vises til at søker i løpet av sin 9 årige skolegang har vært innom 6 forskjellige skoler, og at han ikke har fått tilpasset et undervisningstilbud slik han hadde krav på.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet finner ikke grunnlag for å endre tidligere anbefaling.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 110

NN, født 1943, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av at fylkesmannen skal ha forsømt sin informasjons- og opplysningsplikt i en adopsjons-/arvesak. Søkers adoptivbror henvendte seg til fylkesmannen for å avklare rettsvirkninger av sitt adopsjonsforhold, og skal da ha blitt overbevist om at de arverettslige forhold mellom han og adoptivfamilien var som for vanlige biologiske søsken/barn. Det viste seg imidlertid at adopsjonen av ham var svak, noe som medførte at arverettigheter mellom adoptivbarnet og adoptivfamilien

ikke forelå. Det anføres at dersom adoptivbror hadde fått opplyst at det ikke forelå arverettigheter, ville han testamentert sin formue til NN.

Barne- og familiedepartementet viste til at det ikke var mulig å konstatere at fylkesmannen skulle ha gitt mangelfulle opplysninger. Det ble også vist til at adoptivbroren ikke hadde noen livsarvinger, og at han derfor hadde full disposisjonsrett over sin formue. NN var således ikke garantert arv etter adoptivbroren.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Barne- og familiedepartementet vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen vises det til at adoptivbroren ville ha testamentert arven til søker, dersom han hadde kjent til at NN ellers ikke ville ha arvet ham. Det er i denne forbindelse lagt ved tre erklæringer. Det vises også til at fylkesmannen opptrådte klanderverdig eller iallfall mangelfullt ved ikke å gi nærmere opplysninger om de arverettslige forhold.

Barne- og familiedepartementet viser til at de tre fremlagte erklæringene øker sannsynligheten for at brorens vilje var at NN skulle arve ham, men dette faller utenfor vurderingen av om det offentlige har forsømt sin informasjons- og veiledningsplikt. Tidligere tilråding opprettholdes.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 111

NN, født 1944, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av den behandlingen hun fikk under hele oppveksten fra offentlige skoler og sosiale instanser.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet uttalte at de ut fra en totalvurdering av søkers skolegang og opplæringssituasjon ikke kunne se at søker kunne anses å ha vært utsatt for mangelfull eller feil behandling av skolemyndigheter eller skolens lærepersonale. Det at søker ikke fikk vitnemål eller attest for fullført skolegang var nok ikke et enestående fenomen for institusjonsplasserte barn. Billighetserstatning ble ikke anbefalt.

Barne- og familiedepartementet uttalte at det var et paradoks at farmoren ble gitt tillatelse til å adoptere søkeren når hun ikke hadde omsorgsevne i forhold til egne barn. Søker burde derfor ha blitt plassert på barnehjem. Barne- og familiedepartementet uttalte at det også måtte anses kritikkverdig at vergerådet i sin kontakt med søker ikke grep inn. Det ble uttalt at søkerens vanskeligheter senere i oppveksten og i livet for øvrig av ovennevnte grunner måtte anses påregnelige. Det ble vist til at adopsjonsbevillingen ble gitt av Quislings Justisdepartement i en tid hvor vanlig saksbehandling antas å ha vært suspendert. Det ble anbefalt billighetserstatning med kr 150 000,-.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til fagdepartementenes vurdering og konklusjon.

Billighetserstatningsutvalget uttalte at det var enige med Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet for så vidt gjaldt søkerens skolegang og opplæringssituasjon. Utvalget uttalte imidlertid at Barne- og familiedepartementet hadde tatt et uholdbart utgangspunkt for sin vurdering av adopsjonstillatelsen. Det ble vist til at saksdokumentene fra Justisdepartementet viste en helt normal saksbehandling, og at Justisdepartementet etter støtte fra lens-

mannen og formannen i vergerådet hadde lagt avgjørende vekt på slektskapet og på at besteforeldrene hadde hatt barnet hos seg siden fødselen. Det ble også tillagt vekt at adoptivmoren hadde 3 egne barn som for lengst hadde flyttet hjemmefra. Det ble videre vist til at Utvalgets nåværende formann hadde arbeidet med adopsjonssaker i Justisdepartementet i 1950 og derfor var kjent med saksbehandlingen under krigen. På denne bakgrunn mente derfor Billighetserstatningsutvalget at Barne- og familiedepartementets bemerkninger om saksbehandlingen måtte ansees som uholdbare spekulasjoner. Billighetserstatningsutvalget uttalte også at det ikke var grunnlag i sakens faktum for å kritisere vergerådet for ikke å ha grepet inn og fjernet søker fra adoptivhjemmet. Billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anfører søker at det må reises spørsmål ved habiliteten til formannen i Billighetserstatningsutvalget når grunnlaget for innvilgelsen er den saksbehandlingen som foregikk mens formannen antakelig var i Justisdepartementet og arbeidet med adopsjonssaker. Det ble vist til at adoptivmoren ikke hadde tre egne barn som ble fratatt henne slik Utvalget hevder i sin uttalelse, men tolv barn som alle ble fratatt henne.

På bakgrunn av habilitetsinnsigelsene ble klagen forelagt Billighetserstatningsutvalget. Utvalgets formann uttaler at utvalget i sin avgjørelse peker på at Barne- og familiedepartementets kritikk av adopsjonsbevillingen er et både rettslig og faktisk uholdbart utgangspunkt. Det er tale om en gyldig adopsjon etter en helt normal saksbehandling, og utvalgets formann kan i sistnevnte sammenheng trekke frem sin kjennskap til arbeidet i Justisdepartementet etter krigen. Han fikk da erfare hvordan departementet hadde arbeidet med vanlige saker under krigen. Det påpekes at formannen aldri har hatt noen befatning med den konkrete sak da han arbeidet i Justisdepartementet etter krigen, og at generell faktisk kunnskap til et saksområde ikke er grunnlag for inhabilitet.

Barne- og familiedepartementet uttaler at de er enige med Billighetserstatningsutvalget om at det ikke er begått feil vedrørende de formelle sidene av adopsjonssaken. Barne- og familiedepartementet fastholder at det er forhold ved barnevernets håndtering av saken som fremstår som kritikkverdig. Vergerådet burde overtatt omsorgen for søkeren da de fikk kjennskap til forholdene i hjemmet. Departementet viser til at det fremgår av sakens dokumenter at forholdene i hjemmet var svært utilfredstillende. Barne- og familiedepartementet opprettholder derfor sin tilråding om billighetserstatning med kr 150 000,-.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 112

NN, født 1940, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang, mangelfull oppfølging av barnevernet og for sen diagnostisering av svaksynthet.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til at søkeren har fått full skolegang, og at spørsmålet derfor er om undervisningen han fikk var god nok. Det er ikke tvilsomt at utbyttet fra skolegangen var svakt, men at kartlegging og hjelp i forbindelse med søkers problemer må sees ut fra situa-

sjonen så kort tid etter krigen. Det ble på denne bakgrunn ikke anbefalt billighetserstatning.

Barne- og familiedepartementet uttalte at så vel forholdene ved barnehjemmet, som spesialundervisningen for barn, vanskelig kan vurderes ut fra nåtidens krav til barnevernet. Uansett er det vanskelig å kritisere barnevernet for søkers problemer når disse hovedsakelig var av skolemessig karakter. Det ble således ikke anbefalt å yte billighetserstatning.

Statens helsetilsyn viste til at søker ble operert for grå stær 8 år gammel, og at han deretter ble fulgt opp med helseundersøkelser og synstester 2-3 ganger pr. år så lenge han gikk på skole. Helsetilsynet kunne ikke se at tidligere diagnostisering, eller annen oppfølging etter operasjonen, skulle ha noen innvirkning på søkers mulighet til å følge med på skolen. Det ble ikke anbefalt å yte billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til tidligere instansers vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at søker måtte arbeide fra han var 7 år, og at arbeidet medførte psykisk og fysisk belastning. Det presiseres at han ikke sammenligner sin oppvekst med dagens barn i samme situasjon. I forhold til mangelfull skolegang viser han til at det offentlige hadde ansvar, og burde tatt beslutninger som var tilpasset hans situasjon. Han viser også til at operasjonen av grå stær medførte at han gikk glipp av en hel del undervisning.

Statens helsetilsyn kan ikke se at klagen inneholder nye opplysninger som har betydning for billighetserstatning på medisinsk grunnlag, og opprettholder tidligere tilråding.

Statens ungdoms- og adopsjonskontor, som i dag foretar den forberedende behandling av billighetserstatningssakene etter delegert myndighet fra Barne- og familiedepartementet, har gjennomgått saken på ny, men opprettholder departementets tilråding.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet kan ikke se at der er innkommet nye opplysninger som skulle tilsi endringer i forhold til tidligere uttalelse, og opprettholder tidligere tilråding.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 113

NN, født 1944, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av dårlig behandlingen i den offentlige forvaltning. Søkers ektefelle er straffedømt for å ha seksuelt misbrukt flere av søkers barn. Barnas adferd før forholdet ble oppdaget førte til at barnevernet kom i kontakt med familien. Søker føler seg trakassert og mistenkeliggjort av det offentlige, og hun har ikke fått den hjelp og støtte av barnevernet som hun har krav på. Hun anfører at livet har bestått av en evig kamp mot barnevern og sosialkontor, og at dette er en medvirkende årsak til at hun ble syk og i dag er uføretrygdet.

Statens ungdoms- og adopsjonskontor uttalte at barnevernssaker alltid er en belastning for foreldrene, men at tiltak etter barnevernloven settes i verk for å hindre at barn ikke utsettes for skade eller fare for skade. Det forhold at barnevernet har vært koplet inn ovenfor alle barna gir ikke i seg selv grunnlag

for billighetserstatning. Statens ungdoms- og adopsjonskontor fant at tiltakene som har blitt iverksatt synes å være nødvendige for å hindre at søkers barn led overlast, og at søker selv i stor grad samtykket i barnevernets forskjellige tiltak. På denne bakgrunn fant Statens ungdoms- og adopsjonskontor ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Statens ungdoms- og adopsjonskontors vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anfører søker at den behandlingen hun fikk av sosialkontoret ikke er vurdert i forbindelse med billighetserstatningssøknaden. I forhold til Statens ungdoms- og adopsjonskontors uttalelse anfører søker i hovedsak at barnevernet burde ha ansvar for å beskytte sønnen mot faren og ikke gitt tillatelse til besøk og samvær. Det var trusler om grov vold som var årsaken til at hun underskrev på at mannen fikk omsorgen for sønnen og at hun ba om hjelp til å få omsorgen for sønnen, noe hun ikke fikk. Hun bemerker ellers at hun ikke ble tilkjent voldsoffererstatning da hun søkte om dette fordi man mente hennes plager mer skyldtes de psykiske påkjenningene som følge av kampen om barna og de forhold barna hadde vært utsatt for.

Statens ungdoms- og adopsjonskontor uttaler at det fremkommer av sakens dokumenter at sønnens psykiske problemer bl.a. var knyttet til manglende samvær med faren, og at han hadde gode perioder da han faktisk hadde samvær med sin far. Barnevernet kan derfor ikke kritiseres for at slikt samvær ble gitt. Det vises også til at barnevernet vanskelig kan kritiseres for at søker mener hun ble truet til å skrive under avtalen om at mannen skulle ha omsorgen for sønnen, og at barnevernet ikke grep inn i forhold til dette. Statens ungdoms- og adopsjonskontor finner etter en ny helhetsvurdering av saken ikke grunnlag for å endre sin tidligere tilråding.

Justisdepartementet påpeker at sosialkontorets behandling av søker ved en inkurie ikke ble behandlet av Billighetserstatningsutvalget. Denne del av søknaden er til forberedende behandling, og vil bli forelagt Billighetserstatningsutvalget til avgjørelse.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 114

NN, født 1952, har søkt om billighetserstatning fordi han mener han ble ulovlig bortadoptert. Han ble adoptert bort uten biologisk mors samtykke, ved at hennes underskrifter er forfalsket på samtykkeerklæringene for adopsjonen.

Barne- og familiedepartementet viste til at departementet ikke hadde kompetanse til å vurdere hvorvidt biologisk mor ba om å få barnet adoptert bort, om underskriftene på erklæringene og øvrige dokumenter tilhører henne, om andre kan ha underskrevet med hennes navn etter hennes ønske, eller om de eventuelt er falskt påført mot hennes vilje slik at adopsjonen er ugyldig. Spørsmålet om gyldigheten av adopsjonen må avgjøres av domstolen, og departementet fant på denne bakgrunn ikke å kunne anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Barne- og familiedepartementet vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen vises det til tidligere anførsler.

Statens ungdoms- og adopsjonskontor, som i dag foretar den forberedende behandling av billighetserstatningssakene etter delegert myndighet fra Barne- og familiedepartementet, finner saksbehandlingen hos fylkesmannen mangelfull. Fylkesmannen hadde en sterk oppfordring til å undersøke holdbarheten av underskriftene på samtykket nærmere samt søkers reelle vilje til å adoptere bort barnet. På denne bakgrunn finner Statens ungdoms- og adopsjonskontor at klagen burde tas til følge og anbefaler en billighetserstatning på kr 50 000,-.

Justisdepartementet viser til sin tidligere vurdering om at saken blant annet at saken forutsetter vanskelige bevismessige vurderinger som synes lite egnet etter billighetserstatningsordningen. Dette gjelder også i forhold til spørsmålet om fylkesmannen er å bebreide. På denne bakgrunn opprettholdes tidligere vurdering og konklusjon.

Billighetserstatningsutvalget viser til at det at fylkesmannen skulle ha startet egen etterforskning har lite for seg. Utvalget viser videre til at det har full kompetanse til å avgjøre sakens bevismessige sider etter fri bevisvurdering. Men det synes praktisk umulig nå etter nærmere 50 år å komme søkeren i møte, særlig uten å rette alvorlige beskyldninger mot sogneprest MM. I forhold til bevisspørsmålet, vises det også til at det ikke har vært meningen at Billighetserstatningsutvalget skal ha en tilsvarende saksbehandling som domstolene. Utvalget opprettholder sin tidligere konklusjon.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 115

NN, født 1932, har søkt om billighetserstatning fordi hun mener at hennes biologiske sønn ble ulovlig bortadoptert. Sønnen ble adoptert bort uten hennes samtykke, ved at hennes underskrifter er forfalsket på samtykkeerklæringene for adopsjonen.

Barne- og familiedepartementet viste til at departementet ikke hadde kompetanse til å vurdere hvorvidt NN ba om å få barnet adoptert bort, om underskriftene på erklæringene og øvrige dokumenter tilhører henne, om andre kan ha underskrevet med hennes navn etter hennes ønske, eller om de eventuelt er falskt påført mot hennes vilje slik at adopsjonen er ugyldig. Spørsmålet om gyldigheten av adopsjonen må avgjøres av domstolen, og departementet fant på denne bakgrunn ikke å kunne anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Barne- og familiedepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen vises det til tidligere anførsler.

Statens ungdoms- og adopsjonskontor, som i dag foretar den forberedende behandling av billighetserstatningssakene etter delegert myndighet fra Barne- og familiedepartementet, finner saksbehandlingen hos fylkesmannen mangelfull. Fylkesmannen hadde en sterk oppfordring til å undersøke holdbarheten av underskriftene på samtykket nærmere samt søkers reelle vilje til å adoptere bort barnet. På denne bakgrunn finner Statens ungdoms- og adop-

sjonskontor at klagen burde tas til følge og anbefaler en billighetserstatning på kr 100 000,-.

Justisdepartementet viser til sin tidligere vurdering om at saken blant annet forutsetter vanskelige bevismessige vurderinger som synes lite egnet etter billighetserstatningsordningen. Dette gjelder også i forhold til spørsmålet om fylkesmannen er å bebreide. På denne bakgrunn opprettholdes tidligere vurdering og konklusjon.

Billighetserstatningsutvalget viser til at det at fylkesmannen skulle ha startet egen etterforskning har lite for seg. Utvalget viser videre til at det har full kompetanse til å avgjøre sakens bevismessige sider etter fri bevisvurdering. Men det synes praktisk umulig nå etter nærmere 50 år å komme søkeren i møte, særlig uten å rette alvorlige beskyldninger mot sogneprest MM. I forhold til bevisspørsmålet, vises det også til at det ikke har vært meningen at Billighetserstatningsutvalget skal ha en tilsvarende saksbehandling som domstolene. Utvalget opprettholder sin tidligere konklusjon.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 116

NN, født 1950, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av seksuelt misbruk i barndommen og tenårene, samt på grunnlag at det offentlige, herunder barnevernet og skolemyndighetene, ikke grep inn tross klare signaler fra søker om hjelp.

Statens helsetilsyn uttalte at Helsevesenet ikke kan bebreides for ikke tidligere å ha avdekket at søker ble utsatt for seksuelle overgrep, og dermed tidligere behandlet for slike overgrep. Søker kunne derfor ikke anses å ha kommet særlig uheldig ut i sitt møte med helsevesenet. Billighetserstatning ble ikke anbefalt.

Barne- og familiedepartementet uttalte at det ikke kan se at det foreligger dokumentasjon på at barnevernet har hatt kontakt med familien eller at de skal ha hatt noen oppfordring til å ta kontakt med familien. Barne- og familiedepartementet uttalte at det ikke var grunnlag for å bebreide barnevernet idet barnevernet verken hadde, eller burde hatt, kjennskap til at søker ble seksuelt misbrukt. Billighetserstatning ble ikke anbefalt.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet uttalte at ut fra foreliggende dokumentasjon fant det ikke grunnlag for å hevde at skoleverket hadde misligholdt sitt ansvar og sine forpliktelser i forhold til opplæring og til søkerens rettigheter knyttet til pliktig grunnskoleopplæring. Billighetserstatning ble således ikke anbefalt.

Justisdepartementet uttalte at det fant vurderingen av om det forelå tilstrekkelig sannsynlighet for at søker var utsatt for seksuelle overgrep noe vanskelig. Det ble vist til at søker ikke hadde fortalt om overgrepene ved tidligere innleggelse ved sykehus og psykiatriske sykehus, og at det derfor var uttalelsene fra søkers behandlende lege over ett år det måtte ses hen til. Justisdepartementet fant etter en helhetsvurdering at det ikke var tilstrekkelig sannsynliggjort at søker i sin barndom har vært utsatt for seksuelle overgrep som har vært medvirkende til hennes psykiske plager.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til forberedende fagdepartementers vurdering og konklusjon. Billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anfører søker i hovedsak at hun under sykehusoppholdene ikke fikk undervisning eller hadde noen kontakt med skolen/læreren. Hun anfører også at hennes livshistorie er typisk for en person som har blitt seksuelt misbrukt.

Statens ungdoms- og adopsjonskontor, som er tildelegert Barne- og familiedepartementets kompetanse i billighetserstatningssaker, kan ikke se at klagen inneholder opplysninger som tilsier en endret vurdering av de barnevernfaglige og barnevernrettslige spørsmål den opprinnelige søknaden reiser, og tiltrer derfor Barne- og familiedepartementets vurdering og konklusjon i saken.

Statens helsetilsyn og Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet kan ikke se at klagen inneholder opplysninger av betydning for spørsmålet om billighetserstatning, og opprettholder derfor sin tidligere tilråding.

Justisdepartementet har også vurdert saken på nytt, men finner ikke grunnlag for å endre tidligere tilråding.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 117

NN, født 1937, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av påstand om omsorgssvikt og seksuelle overgrep mens hun var under barnevernets omsorg, og mangelfull opplæring i folkeskolen samt feilplassering i spesialskole.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet la til grunn at den opplæring søker fikk i folkeskolen på hjemstedet og ved X skolehjem må vurderes på bakgrunn av skoleordningen på 1940- og i begynnelsen av 50-tallet. I henhold til det formelle lovgrunnlag var det adgang til å vise et barn bort fra skolen på grunnlag av disiplinære problemer. Hvorvidt hun var utsatt for seksuelle overgrep på X skolehjem, er det ikke antydninger til i arkivmaterialet fra skolen. Departementet fant det derfor vanskelig å ta stilling til dette ut fra de antydninger som var gitt i sykejournaler. Stigmatisering som fulgte med oppholdet på spesialskole for tilpasningsvanskelige var reell nok for dem det gjaldt, og bare den det gjaldt kan forklare hvilken belastning dette innebar. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Statens ungdoms- og adopsjonskontor viste til at det ut fra foreliggende dokumentasjon ikke kunne sees at barneverntjenesten kjente til at hun eventuelt ble mishandlet. Kontoret la imidlertid til grunn at hennes opplysninger om at hun fikk mye juling medførte riktighet. Videre viste en til at mangelfullt tilsyn med barnehjem i 1940 og 1950 årene fikk negative konsekvenser for et stort antall barn. Statens ungdoms- og adopsjonskontor kunne ikke se at hun hadde kommet særlig uheldig ut i forhold til andre barnehjemsbarn i samme periode. Statens ungdoms- og adopsjonskontor fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet opplyste at det hadde anmodet søker om en nærmere sakkyndig redegjørelse knyttet til seksuelle overgrep. Hun ønsket imidlertid ikke å uttale seg ytterligere om overgrepene, og anmodet departementet om å behandle søknaden ut fra den foreliggende dokumentasjon. Departementet viste til at avdelingsoverlege R hadde gitt uttrykk for at det var umulig å angi sannsynligheten for at hun hadde vært utsatt for seksuelle overgrep, da det ikke var noen sammenheng mellom pasientens diagnose og eventuelle traumer. Avdelingsoverlegen presiserte imidlertid at hennes diagnose ikke kunne avkrefte at hun hadde vært utsatt for seksuelle overgrep. Psykiater/psykoanalytiker Y konkluderte med at betydelig omsorgssvikt var sannsynlig, muligens i kombinasjon med voldelige, seksuelle overgrep og traumer. Justisdepartementet fant etter dette ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning, for så vidt gjaldt påstand om seksuelle overgrep. For øvrig sluttet Justisdepartementet seg til Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementets og Statens ungdoms- og adopsjonskontors vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen vises det til at også en annen person skal være påført seksuelle overgrep fra agronom Z ved X skolehjem. Videre hevder søker at hun betrodde seg til en medelev, og at denne meldte fra til skoleledelsen om overgrepene.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet har på bakgrunn av anken foretatt ytterligere undersøkelser omkring agronom Zs rolle ved spesialskolen, for om mulig kunne sannsynliggjøre at agronom Z hadde gjort seg skyldig i seksuelle overgrep mot elever. Det ble imidlertid ikke funnet noen mappe i Statsarkivet vedrørende agronom Z. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet opprettholder tidligere tilråding.

Statens ungdoms- og adopsjonskontor viser til i den tid et barn var anbragt i spesialskole etter vedtak av barnevernemnda, hadde ikke spesialskolen omsorgen for barnet. Fordi hun ble anbragt på X skolehjem, medførte dette at i den periode hun hevder å være utsatt for seksuelle overgrep, stod hun ikke under vergerådets/barnevernets tilsyn eller omsorg. Statens ungdoms- og adopsjonskontor viser således til at man ikke har grunnlag for å vurdere denne siden av saken. Statens ungdoms- og adopsjonskontor opprettholder tidligere tilråding.

Justisdepartementet kan ikke se at anken ikke inneholder nye opplysninger med hensyn til påstand om på seksuelle overgrep, og opprettholder tidligere tilråding.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 118

NN, født 1955, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av mangelfull skolegang og seksuelle overgrep i ungdommen mens han var prostituert i X.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viste til at både skolerådgivningen og den pedagogiske psykologiske tjenesten i X ble koblet inn, og sammen med skolene prøvde de å hjelpe søker på en rekke forskjellige måter. Etter dette er det vanskelig å anklage skolemyndighetene for så store forsømmelser at det skulle betinge billighetserstatning.

Justisdepartementet viste til at det ikke var noen objektive bevis på at overgrep har skjedd. Det er imidlertid fremlagt en spesialisterklæring som sier at det ikke er noen grunn til å betvile det søker sier når han omtaler overgrepene. Etter en helhetsvurdering ble det funnet sannsynliggjort at overgrep hadde funnet sted, og at det var årsakssammenheng mellom overgrepene og ihverfall en del av de psykiske problemer som søker har. Det ble på denne bakgrunn skjønnsmessig anbefalt en billighetserstatning på kr 50 000,-.

Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til tidligere instansers vurdering og konklusjon. Når det gjelder de seksuelle overgrep, la Utvalget avgjørende vekt på de overgrep som skjedde før søkeren nådde den seksuelle lavalderen.

I klagen anfører søker at beløpet som ble tilkjent på grunn av seksuelle overgrep er for lite i forhold til de konsekvenser disse overgrepene har fått for ham. Han anfører også at årsaken til at han ble prostituert var at han ble gående lenge uten skoletilbud.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet viser til at det ikke er innkommet nye opplysninger som skulle tilsi endring av tidligere vurderinger, og opprettholder tidligere vurdering.

Justisdepartementet kan heller ikke se at det er innkommet nye opplysninger som skulle tilsi endring av tidligere vurderinger, og opprettholder sin tidligere vurdering.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 119

NN, født 1945, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av psykiske lidelser som følge av politiets manglende oppfølging etter hans datters død. Hans datter døde i en togulykke på X stasjon 22. august 1995, men han ble ikke varslet om dødsfallet før 6. oktober samme år og bebreider politiet for dette.

Justisdepartementet uttalte at det ikke synes å foreligge klanderverdig forhold fra togføreren eller NSBs side i forbindelse med ulykken. Det må imidlertid anses som en «systemfeil» når nabopolitidistrikter utfører parallelle undersøkelser uten at disse på et akseptabelt tidspunkt settes i sammenheng. Det ble vist til at søker i etterkant av datterens død har hatt psykiske problemer, men at departementet fant det vanskelig å fastslå i hvilken grad hans lidelser følger av den sene varslingen av dødsfallet. Justisdepartementet fant det imidlertid sannsynlig at noe av hans psykiske lidelser er en følge av den uvisshet den sene varslingen medførte. Det ble anbefalt billighetserstatning med kr 50 000,-.

Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Justisdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble tilkjent med kr 50 000,-.

Det klages over beløpets størrelse. Det vises til tidligere anførsler samt at forholdene rundt datterens død har vært en medvirkende årsak til at søker nå er uførepensjonist. Det opplyses også at store deler av billighetserstatningen har gått med til advokatutgifter.

Justisdepartementet finner ikke at klagen inneholder opplysninger som tilsier en endret tilråding.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr. 120

NN, født 1939, søkte om billighetserstatning på grunnlag av skade påført etter fem års opphold ved X sykehus. Søker fikk psykiske lidelser da han satt i varetekt, og ble derfor overført til X sykehus. Etter 5 års opphold der ble han utskrevet som et psykisk «vrak» og en fysisk krøpling, avhengig av rullestol for resten av livet. Han fikk ikke noen behandling, men kun forvaring under tvang. Under oppholdet fikk han dessuten meget sterke medikamenter.

Statens helsetilsyn uttalte at søker hadde tegn på en alvorlig nevrotisk lidelse før han ble lagt inn på X sykehus. Under sykehusoppholdet viste han et blandet psykotisk sykdomsbilde og etter hvert også tegn på en alvorlig muskelsykdom. Det ble uttalt at fysioterapi kunne ha bedret hans sykdom, men at det ikke var enkelt å gi ham slik behandling på grunn av hans manglende samarbeidsvilje og uberegnelige adferd. Det ble også vist til at selv langvarige opphold i belteseng ikke er tilstrekkelig årsak til de invalidiserende somatiske symptomer søker nå har. Helsetilsynet fant ikke grunnlag for å anbefale billighetserstatning.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget viste til at Stortinget ved behandlingen av Innst. S. nr. 297 (1981-1982) innvilget billighetserstatning til i alt 95 personer som hadde vært innlagt ved X sykehus, og at billighetserstatning ble innvilget der søkeren ble vurdert å være urettmessig innlagt eller tilbakeholdt på X sykehus. Generell kritikk mot forhold ved sykehuset dannet i seg selv ikke grunnlag for billighetserstatning, men det ble vurdert om behandlingen av søkeren ble ansett som særlig mangelfull eller om det var spørsmål om uvanlig og særlig omfattende tvangsmiddelbruk. Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget ba Statens helsetilsyn om å presisere sin uttalelse i henhold til dette.

Statens helsetilsyn viste til at det var rimelig grunn for overføring av søker til X sykehus og at det under oppholdet skjedde en alvorlig videreutvikling av en arvelig neurologisk lidelse som han hadde begynnende symptomer på allerede ved innkomsten. Det ble uttalt at videreutviklingen ikke kan anses relatert til søkers opphold ved X sykehus, at han hadde en alvorlig psykisk lidelse ved innkomsten og at denne bestod i omtrent samme styrkegrad da han ble overført til Y sykehjem. Det ble uttalt at dette ikke kan skyldes utilstrekkelig eller inadekvat behandling selv om det kan reises spørsmål om hvorvidt søkeren burde vært undergitt en noe mer pågående og langvarig antipsykotisk medikasjon. Statens helsetilsyn fant etter dette ikke grunnlag for å endre sin tidligere anbefaling.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Statens helsetilsyns vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anfører søker at Helsetilsynets anbefaling utelukkende er basert på gjennomgang av tidligere journaler uten nærmere undersøkelse av søker eller kontakt med hans pårørende. Det vises videre til at mye feilbehandling og overgrep tidligere er avdekket mht. X sykehus, og særlig i det tidsrommet søker oppholdt seg der. Det anføres også at søker fungerte sosialt både før og etter innleggelsen og at han åndelig sett har vært oppadgående etter utskrivelsen, og at dette i seg selv indikerer feil diagnostisering.

Statens helsetilsyn pekte på at søker har en alvorlig, arvelig neurologisk lidelse som forverret seg de første 2-3 år av hans opphold på X sykehus. Det

dreier seg om en fysisk sykdom og ikke en skade. Helsetilsynet uttaler at det ikke er grunnlag for søkers påstand om at hans invaliditet skyldes feilbehandling på X sykehus, og at verken legeerklæringene fra 1986 og 1980 som fulgte med klagen eller øvrig dokumentasjon tilsier en endret tilråding i saken.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 121

NN, født 1940, har søkt om billighetserstatning av statskassen på grunnlag av feilbehandling på offentlig sykehus under fødsel og samarbeidsproblemer med PP-tjenesten under datterens skolegang. Datteren ble født funksjonshemmet.

Statens helsetilsyn viste til at søker hadde hatt et uheldig møte med helsevesenet, og anbefalte billighetserstatning med kr 100 000,-. Justisdepartementet ba om at Helsetilsynet vurderte hvorvidt søkers datter også burde tilkjennes billighetserstatning. Helsetilsynet uttalte at det ved behandlingen hadde oppfattet søknaden til å omfatte mor og datter som en enhet, og at erstatningsbeløpet ble delt med kr 25 000,- til moren og kr 75 000,- til datteren. Søkers advokat presiserte at det var datteren som søkte og at moren ville søke erstatning senere. Billighetserstatningsutvalget innvilget billighetserstatning til datteren med kr 100 000. Til søknaden fra moren uttalte Helsetilsynet at det etter alminnelig erstatningsrett ikke gis erstatning for «ulempen» ved å få funksjonshemmede barn, og at det ville være et galt signal overfor barnet å gi billighetserstatning til moren på grunn av funksjonshemmingen. Statens helsetilsyn fant derfor ikke å kunne anbefale billighetserstatning til søker.

Justisdepartementet sluttet seg til Helsetilsynets vurdering og konklusjon, og viste for øvrig til at samarbeidsproblemer med PP-tjenesten heller ikke tilsa erstatning. Det var ingenting i søknaden som tilsa at søker ikke hadde fått rettmessige avlastningstilbud, eller at datterens tilbud ikke var adekvat.

Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Helsetilsynets og Justisdepartementets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen presiseres det at det ikke ble søkt om billighetserstatning for «ulempen» ved å få et funksjonshemmet barn, men de problemer søker har hatt med PP-tjenesten gjennom datterens oppvekst, herunder at hennes omsorg for datteren har vært mistenkeliggjort og at hun har blitt umyndiggjort som forelder. Det anføres videre at hvis Helsetilsynet ikke hadde anbefalt å omgjøre søknaden, så ville moren etter all sannsynlighet blitt tildelt egen erstatning.

Statens helsetilsyn viser til at klagen ikke inneholder nye opplysninger, og opprettholder sin tidligere tilråding.

Klagen er forelagt Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet som viser til at det var faglig uenighet og spenning mellom PP-tjenesten og foreldrene, men at foreldrenes ønsker til en viss grad ble etterkommet utover det skolen egentlig ønsket. Den mer teoretiske undervisningsformen foreldrene ønsket hadde etter skolens oppfatning minimal effekt. Det er ingen dokumentasjon på at skolens oppfølging innebar noen krenkelse av privatlivet eller søkerens myndighet som forelder. Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet finner etter dette at det ikke er grunnlag for å ta klagen til følge.

Til anførselen om at Helsetilsynets anbefaling om å endre søknaden er årsaken til at klageren ikke får erstatning bemerker Justisdepartementet at det er de faktiske forhold som vurderes av Billighetserstatningsutvalget. Formalia ved søknaden har derfor ikke avgjørende betydning.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 122

NN, født 1924, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av følgetilstand etter strålebehandling for brystkreft.

Statens helsetilsyn viste til at søker ble operert for kreft ved X sykehus etterfulgt av 12 strålebehandlinger. Han ble helbredet for kreften. Han har imidlertid fått ømme og stramme strukturer rundt høyre skulder med funksjonssvik av høyre arm. Helsetilsynet viste til at behandlingen søker fikk var i samsvar med det vanlige på den tid, og at ettervirkningen forekom såpass hyppig at den må oppfattes som en påregnelig komplikasjon. Billighetserstatning ble ikke anbefalt.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Helsetilsynets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen pekes det på de problemene funksjonssvikten i høyre arm har medført, og at han har kommet vesentlig dårligere ut enn de fleste andre hun kan sammenlignes med.

Statens helsetilsyn viser til at klagen ikke inneholder nye opplysninger når det gjelder funksjonssvikten, og at søker ble behandlet i samsvar med standard regime på 70-tallet. Komplikasjonen må ansees påregnelig. Helsetilsynet opprettholder sin tidligere tilråding.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 123

NN, født 1929 har søkt om billighetserstatning på grunnlag av at en lungeoperasjon ble foretatt på sviktende grunnlag og at den medførte en hjerteroperasjon som også var unødvendig.

Statens helsetilsyn viste til at søkers lungetuberkulose ble behandlet i samsvar med den tids retningslinjer så vel hva angår medikamentell, som operativ behandling. Allerede før lungeoperasjonen var det konstatert at søker hadde tegn på hjertesykdom, og hensett til hans brystmerter, hjertere regelmessigheter og tungpusthet, var det naturlig å forsøke operasjon. Helsetilsynet kunne ikke se at søker var kommet uheldig ut, og anbefalte derfor ikke billighetserstatning.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Helsetilsynets vurdering og konklusjon, og billighetserstatning ble ikke tilkjent.

I klagen anføres det at behandlingen av lungetuberkulosen ikke var vellykket, og at det var muligheter for annen behandling. Det anføres også at det forelå feildiagnose i forbindelse med hjerteroperasjonen, og at det ikke er riktig at det allerede før operasjonen forelå tegn på hjertesykdom. Det fastholdes at

operasjonen var nødvendig, og det vises til de problemer dette har medført for søker.

Statens helsetilsyn fastholder at lungetuberkulosen ble behandlet etter den tids retningslinjer. Før hjerteroperasjonen ble det funnet en sterk bilyd som viste at det forelå en tranghet.

Søker har, på bakgrunn av Statens helsetilsyns vurdering i klageomgangen, kommet med nye opplysninger. Disse har vært forelagt Helsetilsynet uten at Helsetilsynet har funnet grunnlag for å endre sin tidligere tilråding.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Sak nr 124

NN, født 1967, har søkt om billighetserstatning på grunnlag av følgetilstand etter forsinket diagnose av hjernehinnebetennelse.

Statens helsetilsyn viste til at det hadde vært lettere å bedømme hendelsesforløpet hvis opplysninger fra primærlege og notat ved innleggelse hadde foreligget. Men Helsetilsynet ville ikke la tvilen trekke i søkers disfavør. På denne bagrunn la man foreldrenes redegjørelse med opplysning om at primærlege avsto oppfordring om å se til en medtatt og høyfebril 15 åring til grunn, og tiltrådte en billighetserstatning på kr 100 000,-.

Justisdepartementet og Billighetserstatningsutvalget sluttet seg til Helseilsynets vurdering og konklusjon og det ble innvilget billighetserstatning med kr 100 000,-.

I klagen vises det til at søkers senskader som følge av for sen sykehusinnleggelse er av en så omfattende karakter at beløpet burde være høyere.

Statens helsetilsyn viser til at klagen ikke inneholder nye medisinske opplysninger som gir grunnlag til å forandre tidligere tilråding.

Justisdepartementet som sekretariat for Billighetserstatningsutvalget fremmer med dette klagen.

Justis- og politidepartementet

t i l r å r :

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et fremlagt forslag til proposisjon til Stortinget om billighetserstatninger av statskassen.

Vi HARALD, Norges Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak om billighetserstatninger av statskassen i samsvar med et vedlagt forslag.

Forslagtil vedtak om billighetserstatninger av statskassen

I

Stortinget samtykker at klage fra følgende ikke tas til følge:

- 1 NN
- 2 NN
- 3 NN
- 4 NN
- 5 NN
- 6 NN
- 7 NN
- 8 NN
- 9 NN
- 10 NN
- 11 NN
- 12 NN
- 13 NN
- 14 NN
- 15 NN
- 16 NN
- 17 NN
- 18 NN
- 19 NN
- 20 NN
- 21 NN
- 22 NN
- 23 NN
- 24 NN
- 25 NN
- 26 NN
- 27 NN
- 28 NN
- 29 NN
- 30 NN
- 31 NN
- 32 NN
- 33 NN
- 34 NN
- 35 NN
- 36 NN
- 37 NN
- 38 NN

39 NN
40 NN
41 NN
42 NN
43 NN
44 NN
45 NN
46 NN
47 NN
48 NN
49 NN
50 NN
51 NN
52 NN
53 NN
54 NN
55 NN
56 NN
57 NN
58 NN
59 NN
60 NN
61 NN
62 NN
63 NN
64 NN
65 NN
66 NN
67 NN
68 NN
69 NN
70 NN
71 NN
72 NN
73 NN
74 NN
75 NN
76 NN
77 NN
78 NN
79 NN
80 NN
81 NN
82 NN
83 NN
84 NN
85 NN
86 NN

87 NN
88 NN
89 NN
90 NN
91 NN
92 NN
93 NN
94 NN
95 NN
96 NN
97 NN
98 NN
99 NN
100 NN
101 NN
102 NN
103 NN
104 NN
105 NN
106 NN
107 NN
108 NN
109 NN
110 NN
111 NN
112 NN
113 NN
114 NN
115 NN
116 NN
117 NN
118 NN
119 NN
120 NN
121 NN
122 NN
123 NN
124 NN
